

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνδρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη άρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συνδρομές (3 άρ. ήν τριμηνία).—Κανένας δέ γράφεται συνδρομητής ά δέν προπλερώσει την συνδρομή του.

20 λεπτά το φύλλο.—Τά περασμένα φύλλα πουλιούνται στο γραφείο μας διπλή τιμή.

Βρίσκεται στην Αθήνα σ' όλα τα κίόσκια, και στις επαρχίες σ' όλα τα πρακτορεία των Έφημερίδων.

ΕΝΑ ΦΥΛΛΑΔΙΟ

Μου τώδωσαν έχτές ο συγγραφέας του δέν είναι γνωστός παρά σέ λίγους μενάχα — είναι ένας εργάτης. Μά γι' αυτό το φυλλάδιό του δέν αξίζει λιγώτερη προσοχή — ίσα ίσα έχει μεγαλύτερη αξία γιατί μάς μιλάει σ' αυτό ένας άνθρωπος που αίστάνθηκε καλά αυτά που γράφει, άνθρωπος που γνώρισε τόν άγώνα της ζωής, άγώνα που τόν έκανε ν' ανοίξει τά μάτια του και νά ιδεί την κατάσταση της κοινωνίας μας και νά ζητήσει την αλλαγή της.

Ο συγγραφέας είπα πώς είν' εργάτης και δέν ντρέπεται γι' αυτό· μπορούσε νά πεί πώς είναι και διευθυντής κουρείου, γιατί έχει κουρείο σέ μιá πάροδο της όδου Γ'. Σεπτεμβρίου. Μά σκέφτηκε πώς πλούσιος δέν μπορεί νά γίνει, πώς το κεφάλαιο περιορίζεται σέ λίγα χέρια και τόν κάνει εργάτη κ' ή τύχη του δέ διαφέρει διόλου άπ' τις τύχες των εργατών που δουλεύουν στα εργοστάσια. Σάν εργάτης λοιπόν κοιτάει την κοινωνία και πρώτα τόν «καθρέφτη» της — την εκπαίδευση. «Γιατί δέν μπορούμε και μεϊς, ρωτάει, νά μάθουμε γράμματα, ένώ πληρώνουμε ;» κι άπαντάει «Απλούστατα, για νά μάθω κανείς γράμματα, πρέπει νά βγάλη το Γυμνάσιο· όμως γι' αυτό θά χρειασθί όχι μόνο χρήματα πολλά, αλλά και χρόνια. Οι εργάτες ούτε χρήματα

έχουν, ούτε καιρό περισσά άφού μπαίνουν στή δουλειά άπό 10 χρονώ παιδιά». Μά και κάτι άλλο· το γερó μάτι του συγγραφέα βλέπει και το γλωσσικό ζήτημα, βλέπει πώς άδικα πηγαίνουν τά χρόνια στο σχολειό μιá και δέ διδάσκεται ή δημοτική — κι ούτε θάχουν συμφέρο οι πλουτοκράτες νά διδάσκεται, άφού φοβούνται μήπως ξυπνήσουν οι εργάτες σά μορφωθούν.

Μιλάει έπειτα πολύ σωστά ο συγγραφέας για την δικαιοσύνη, για την πατρίδα, για τις έφημερίδες και στο τέλος λέει «με ποιά μέσα θά σιάξη ή κοινωνία». Ο συγγραφέας είναι σοσιαλιστής και ζητάει την κοινωνικοποίηση τώ μέσων της παραγωγής. Αυτό θά γίνει σάν άποχτήσουν οι εργάτες τη δύναμη, σάν μπορέσουν αυτοί νάχουν πραγματικά τη δύναμη στα χέρια τους και νά μή διοικούνται άπό πλουτοκράτες που άναγκάζονται σήμερα νά στέλνουν στή Βουλή. Και γι' αυτό χρειάζεται νά μορφωθούν στή σοσιαλιστικοδημοτικίστικη ιδεολογία.

Τέτοιο είναι το πλούσιο περιεχόμενο δεκατριών μονάχα («τά οικονομικά μου δέν έπιτρέπουν, λέει, νά σάς πώ περισσότερα») μά τόσο ζωντανά γραμμένων σελίδων. Ο φίλος Παλιούρας τά λέει τόσο δμορφα που θά χάσει όποιος πονάει για τόν εργάτη και δέ διαβάσει το φυλλαδάκι «Διάβασε εργάτη !», φυλλάδιο που έχει τόν ίδιο πατέρα (τυπογραφείο) με το «Νουμά». Του σφίγγουμε ελικρινά το χέρι κ' εύχόμαστε μαζί με το φίλο Γιαννιδό νά δώσει το φυλλαδάκι «θάρρος στους γραμματισμένους για νά βγούν στο Λαό και θάρρος στους εργάτες μας για νά μιμηθούν τόν Παλιούρα».

Α. ΤΡΑΝΟΣ

ΟΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Όλος μας θάρρω ο τύπος κράτησε μυστικό το μεγάλο σκάνταλο (!) πώς έπήγαν κληρικοί — μόνο οι αντιπρόσωποι των πατριαρχείων — στο θέατρο για νά ιδούν τόν «Οιδίποδα». Η «Έστία» μόνο στο φύλλο της 3 του Απρίλη δειλά-δειλά μάς έδωκε νά καταλάβουμε, ότι έπήραν το κριμα στο λαιμό τους οι άρμόδιοι του Πανεπιστήμιου και, άφού πιστοποιήσαν το άσκανδάλιστο, έγινε ο νεωτερισμός, άπ' τόν όποιον έδγήκε πώς ένας έπιφανής κληρικός δέν μπορούσε όλη την ώρα νά κρατήσει τά δάκρυα ! Αυτό είτανε όλο.

Δέν μπορούμε παρά νά ύποχωρήσουμε στον πει-

ρασμό νά θίξουμε μὲ λίγα λόγια τὸ ζήτημα τώρα καὶ σ' ἄλλη εὐκαιρία λέμε πολλά.

Βέβαια κατὰ τὸ «.... δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα (ἡ τραγωδία) τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν....» ἔχει στιγμές, ποὺ μπορεῖ νά δακρύσει ὁ θεατὴς στὸ θέατρο· ἀλλὰ ἐδῶ νομίζει κανεὶς πὼς ὁ κληρικὸς ἐκεῖνος σὰν νά διηγούτανε ἐντυπώσεις ἀπὸ καμμιὰ κηδεία, δταν διαβαζότανε τὸ «ποῖος κςπετός, ποῖος θρῆνος» καὶ τὰ παιδιὰ καὶ ἡ γυναικα τοῦ νεκροῦ ἀρχαιοπρεπῶς κι αὐτὰ ξεσποῦσαν στὸ βογγητὸ καὶ στὰ κλάματα! Καὶ δὲν μποροῦσε νά ναι ἄλλιως. **Ὁ κληρικὸς μας δὲ γνωρίζει τὸ θέατρο**, ὅπως δὲ γνωρίζει τὸν κόσμον καθ' ὅλου μὲ τὴ ζωὴ του τὴ σημερινή, τίς ἀντιλήψεις της, τίς ἰδέες της, τίς ἀπαιτήσεις της. Δὲν ξέρει, πὼς γιὰ νά δράσει στὴν κοινωνία τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα ἐπωφελῶς, πρέπει νά τὴν ἀκολουθεῖ, νά ροβολάει μὲ τὴ ζωὴ της, μὲ τίς ἀρχές, μὲ τίς σκέψεις της καὶ τοὺς παλμούς της. Εὗρηκεν ἡ ἐκκλησία κανόνες ἀπὸ μιὰν ἐποχὴ ποὺ ἄλλιως σκεφτότανε, ἄλλιως αἰστανότανε, ἄλλο σκοπὸ ἔδινε στὸ βίον καὶ τοὺς κρέμασε ξερόν τύπο σὰ φυλαχτὸ στὸ λαιμὸ τοῦ παπᾶ, τοῦ κληρικοῦ καί, μὴ γνωρίζοντας καλὰ καλὰ ἀκόμα — αὐτὴ μόνη — τὸ σκοπὸ τοῦ κλήρου, τραβάει μὲ τὸ κατ' εὐθεῖαν στὴ βασιλεία τῶν ὑρανῶν (;). Βλέπουν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ κληρικοί, πὼς αὐτὰ δὲ στέκουν πιά — μὰ νὰ ποὺ εἶναι γραμμένα! Νοιώθουν ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς μποροῦν — σπάνια ἐξαίρεση! — νά σκεφτοῦν φωτεινότερα, ὅτι μποροῦν νά πᾶν στὸ θέατρο, ἀλλὰ δὲν κάνει νά προκλέσουνε σκάνταλο «καὶ γὰρ οὐαὶ ἐκεῖνῳ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται!» Καὶ ἂν βρεθεῖ κανεὶς, νά θέλει τὴν ἐκκλησίαν μὲ ζωὴ πραγματική, λίγο μοντέρνα γιὰ τὸ καλὸ τοῦς τῶν ἰδιωνε, χαλοῦν τὸν κόσμον ὑποχτόνια — δὲν ἔχει δὲ κανεὶς τοῦς οὔτε τὴ δύναμη, οὔτε τὸ κουράγιο νά βγεῖ σὲ ἀνοιχτὸν πόλεμον ἀρχῶν — καὶ τότε θεωροῦν ἐχτρὸ τῆς Ἐκκλησίας. Θυμούμαστε ἕνα λίγο φιλελεύτερο θεολόγον καὶ μάλιστα διπλωματικὸ φιλελεύτερο, τί σούσουρο ἐπροκάλεσε μὲ μιὰ διάλεξη «ἐκκλησία καὶ θέατρο» — ποὺ τὸ πολὺ πολὺ εἰ-
— τανε, ἃ δὲν ξεχάσαμε, ἀντιπαραβολὴ κανόνων (καὶ ποὺ νά καθίσει κανεὶς νά βρεῖ σὲ ὅλους τοὺς κανόνες τὸ γρονθοκόπημά τοῦς!) γιὰ νά δείξει πὼς μποροῦν νά πηγαίνουν οἱ κληρικοὶ στὸ θέατρο. Καὶ τὸ οἶκτρός εἶναι πὼς πρωτοστάτησαν στὸ θόρυβον οἱ καθηγητὲς τῆς Θεολογίας — εὐγὲ τοῦς καὶ τότε!! — Κ' ἔτσι σιγὰ σιγὰ προοδεύουμε, ὥστε οὔτε ἡ θεολογικὴ Σχολὴ νά μὴν ἐκπληρώνει κανέναν σκοπὸ, οὔτε ἡ ἐκκλησία κανέναν προορισμό. **Δὲν τὸ εὐχόμαστε, δὲν τὸ θέλουμε.**

Γιὰ τοῦτο εἶναι καλὰ νά βάλουμε νερό στὸ θυ-

μωμένο κρασί τῆς τυπικῆς εὐσέδειας καὶ τῆς συντηρητικότητος. Νὰ ἰδοῦμε, πὼς Ἐκκλησία καταδικασμένη νά ζεῖ μὲ τίς ἰδέες τοῦ 10ου καὶ 12ου αἰῶνα θὰ εἶναι νεκρή, δὲ θὰ καλεῖ, μόνο θὰ διώχνει ἀνθρώπους καὶ πὼς παπᾶς ἀφιλοσόφητος, ὀπισθοδρομικός, ποὺ κατ' ἀνάγκην στὴ σημερινή ζωὴ θὰ εἶναι ὑποκριτής, εἶναι μπόδιο στὴν καθ' ὅλου ἐθνικὴ πρόοδος. Δὲν εἶναι ἀνάγκη πιά νά καλοῦνται στὸν κληρὸ «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου καὶ ἐξουθενωμένα» ὡς ἀπὸ Θεοῦ, «γιὰ νά καταισχύουν τὰ σοφὰ καὶ τὰ ἰσχυρά», κατὰ τὸ Ἀπόστολον τότε, γιὰτὶ μόνο τὸ Χριστὸ καὶ τὴν ἐκκλησίαν του, μὰ τὴν ἀλήθειαν, μποροῦν νά καταισχύουν μὲ τὴ στενοκεφαλιά τοῦς καὶ τὸ ἀσυμβίβαστό τοῦς μὲ τὴ ζωὴ τὴ σημερινή.

Καὶ εἰδικῶς ἐδῶ γιὰ τὸ θέατρο τώρα.

Μποροῦσαν αὐτοὶ οἱ κληρικοὶ μας οἱ σπουδαγμένοι — νά μὴ βασκαθοῦν μὲ τὴ σπουδὴ τοῦς! — νά πρωτοστατήσουν αὐτοὶ πρῶτα στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, νά καλλιεργήσουν στὸ λαὸ λίγο ἀνοιχτὲς γιὰ τὴν ἐκκλησίαν ἀντιλήψεις νά τὸν καθαρίσουν ἀπὸ πρόληψεις καὶ πλάνες κ' ἔτσι νά ζητήσῃ ὁ λαὸς αὐτός, ἀντὶ νά σκανδαλιστεῖ, νά πηγαίνουνε καὶ στὸ θέατρο γενικὰ καὶ ὅχι, μὲ τὸ «σέρνε με κι ἄς κλαίω» στὸν «Οἰδίποδα» ἢ στὴν «Ἀντιγόνη» νά κλαῖν. Θὰ καλλιεργοῦσαν οἱ ἴδιοι τὸ ἔδαφος γιὰ νά βγάλουν σιγὰ-σιγὰ τὸ **ράσο, τὴν πλεξίδα καὶ τὴ γενειάδα** — δὲν εἶναι δὲ πρὸς Θεοῦ δύσκολον ν' ἀνατρέξουν στὴν ἱστορίαν καὶ νά ἰδοῦν τὸν ἀρχέγονον χριστιανισμό καὶ ἀπὸ πότε ἔχουν τὴν ἀρχὴν τοῦς τὰ ἀνθυγιεινὰ αὐτὰ καὶ παράκαιρα διακριτικὰ — ὅσο κι ἂν εἶναι σεμνὰ γιὰ τὸ παρελθόν τοῦς στὸ μουσεῖον — καὶ νά εἶναι σοβαρὰ καὶ ἀξιοπρεπῶς ντυμένοι, ὥστε μὲ τὴν ἐσωτερικὴν, τὴν πνευματικὴν τοῦς ἀξίαν νά ἔχουν ἐπιβολὴ καὶ κύρος καὶ νά μποροῦν νά πᾶν στὸ θέατρο, νά γνωρίσουν τὴν κοινωνίαν μὲ τὰ κακὰ της, τίς ἀνάγκες, τοὺς πόνους, τοὺς πόθους της καὶ νά μποροῦν νά **διδάξουν, νά διδάξουν, νά διδάξουν, αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον σήμερον τοῦ κληρικοῦ στὴν κοινωνίαν γιὰ τὴν ἡθικὴν ζωὴν ἐδῶ στὸν κόσμον.** Μὰ αὐτὰ δὲ θὰ νά μάθουν, ἂν μὲ τὸ στανὶδ ἰδοῦν σὲ ἐξαιρετικὰς μέρες τὸν «Οἰδίποδα» ἢ τὴν «Ἀντιγόνη» ἕνας, πέντε ἢ καὶ δέκα κληρικοί. Γιατὶ νά μὴν ἰδοῦν τὴν «Ἀρραβωνιασμένην τῆς Μεσσηνίας», τοὺς «Δηστές», τὸ «Φάουστ», τὸ «Μακδέθο», τὸν «Ὁθέλλο», ὅλοι τὴν «Ἀγνωστην», τὰ «Φαντάσματα», τὸ «Κουκλόσπιτον», τοὺς «Πετροχάρηδες», τὸ «Γυιὸ τοῦ Ἰσκιου», ν' ἀκούσουν ὅπερες — ποὺ εἶναι τροφὴ ἀχώριστη καὶ τοῦ λούστρου στὰ πολιτισμένα μέρη, κι ἀκόμα καὶ τὴν κοινωνικὴν μας αὐτὴ ἐπιθεώρησιν στὰ «Παναθήναια». Πόσο ἀνώτεροι τοῦ ἑαυτοῦ τοῦς θάδγαιναν ἀπὸ καὶ μέσα — ἂν ὑποτεθεῖ βέβαια, ὅτι μποροῦν νά

διδάχτουν (αὐτὸ τοὺς ἀρνούμαστε nota bene γὰρ τὸ παρὲν) — ἀντὶ νὰ διαβάζουσιν τὸ Πηδάλιο καὶ νὰ βάζουσιν ποινὴς σύμφωνα μετὰ τὰς ἀντιλήψεις τὰς μεσαιωνικὰς σὲ κάθε ἀφελή γριά, ποὺ θὰ πάει τυχὸν νὰ πεῖ στὴν ἐξομολόγησίν της πὼς ἔκανε τοῦτο κ' ἐκείνο ἢ σὲ κανέναν ποὺ θὰ ρίξει δυὸ ἰδέες γερὲς καὶ θὰ τολμήσῃ νὰ σκεπτῇ ἔξω ἀπ' τὰ παραδεδομένα, ἀντὶ νὰ παχαίνουν στὴν ἀργία.

Ἀλλὰ βέβαια γὰρ νὰ νοιώσει κανεὶς τὴν ἀξία τοῦ θεάτρου καὶ νὰ θέλῃ νὰ πάει, νικώντας κάθε ἐμπόδιο, πρέπει νὰ τὸ αἰστανθεῖ, νὰ τὸ βρεῖ ἀνάγκη τοῦ πνεύματός του. Κι αὐτὸ δὲ συμβαίνει στὸν κληρὸ μας, ἀφοῦ καὶ τὸ ὄλο κοινὸ μας λίγο διαφέρει, καὶ γι' αὐτὸ τὸ θεάτρο μας εἶναι στὸ χάλι ποὺ εἶναι, καὶ στοιχηματίζουμε πὼς, καὶ νὰ μπορούσαν δὲ θὰ πηγαινάν παρὰ στὴν πρώτη φούρια, ὥστε νὰ πειστοῦν πὼς δὲν ἀπαγορεύεται, ὥστε νὰ γίνῃ δηλαδὴ κοινὸ τοὺς δικαίωμα.

Πρέπει λοιπὸν ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιον νὰ φωτισθεῖ ὁ ἀνώτερος κληρικὸς (καὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖο του βέβαια ὁ παπᾶς) μετὰ φιλοσοφία καθ' ὅλου, μετὰ αἰσθητικὴ, μετὰ ἐπιστημονικὰς ἀντιλήψεις καὶ τῆς θρησκείας καὶ τῆς θεολογίας καὶ μετὰ κοινωνικὴ ἀντίληψη τῆς ἠθικῆς τοῦ Χριστοῦ ὥστε οἱ ἐπίσκοποι καὶ ἀνώτεροι κληρικοὶ νὰ εἶναι μετὰ ἀρχὲς νέες, νὰ φωτίσουν τοὺς ἱπαπᾶδες μετὰ βιβλία καὶ κηρύγματα ἱστορικο-κοινωνικο-ἠθικὰ τῆς ἐκκλησίας μας καὶ νὰ πέσει ὁ δεσποτισμὸς — ὁ ξένος ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ ἀνάξιος τοῦ Ἑλλήνα — καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν μας καὶ νὰ κινηθοῦν ἐλεύτερα οἱ ἀνακαινιστικὲς καὶ μεταρρυθμιστικὲς ἀρχὲς ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν (ὅχι ὅπως φαντάζονται μερικοὶ πὼς **μονάχες τους θ' ἀρθρουν** σὰν τὸ πέσε σῦκο νὰ σὲ φάω, (μὰ μετὰ ἐργασία, μετὰ σκέψη, μετὰ ἐπιστημονοσύνη ἀπὸ κείνους ποὺ μποροῦν — κάντε τοὺς τόπο — γὰρ νὰ φωτιστοῦν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν μποροῦν.

Ἰσως ξεπροβάλλει ὁμως ὁ μπαμπούλας: **δὲν μπορούμε γιὰτ' εἶμαστε ἐθνικῶς διασκορπισμένοι** — τὸ αἰώνιον αὐτὸ πρόσκομμα ἑκατὸ χρόνια τώρα τῶν ἀνιστόρητων καὶ στενοκέφαλων. Ἀλλοίμονο, ἐδῶ δὲ εἶναι οἱ προγονόπληκτοι! Σὰν νὰ μὴν εἶναι οἱ ἔξω κληρικοὶ μας καὶ ζώντανώτεροι καὶ ἱκανώτεροι σὲ νέες ἀρχὲς καὶ σὰν νὰ εἶναι καταδικασμένοι οἱ ἔξω Ἕλληνες, μετὰ τὸ νὰ μὴν εἶναι ἐνωμένοι μετὰς, νὰ εἶναι αἰώνως μετὰ τὰ παλιὰ καὶ μετὰς μαζὺ μετὰ κείνους καὶ σὰν νὰ μὴν εἶναι ὁ προορισμὸς μας ἐδῶ τῷ μακάριον νὰ χύνουμε ἐκεῖ σ' αὐτοὺς ὅσο τὸ δυνατόν πολὺ φῶς, νέα ζωὴ καὶ στὴν ἐκκλησίαν, ὥστε νὰ γίνῃ πραγματικὰ ἐκεῖ ἔξω αὐτὴ ὁ μεγαλύτερος ἐθνικὸς παράγων, κ' ἐδῶ μέσα ἕνας ἀπ' τοὺς πολλούς.

Ἄς τὰ σκεφτοῦν αὐτὰ καλὰ οἱ ἀρμόδιοι καὶ μά-

λιστα ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης. Κι ἀντὶ νὰ παχαίνουν οἱ κληρικοὶ μας — οἱ λίγοι — καλλιεργώντας γένια καὶ μαλλιά κ' ἐτοιμάζοντας **ἰερὰ ἀμφία** γὰρ τὸ δεσποτικόν, ἃς ἀφήσουν νὰ πνεύσει λίγος ἀνεμὸς ζωῆς στὴν ἐκκλησίαν γὰρ τὸ καλὸ καὶ αὐτῆς καὶ τῶν λειτουργῶν της καὶ τοῦ λαοῦ. Ἄς ἰδρῦσουν ὅσοι ὑπάρχουν — ἂν ὑπάρχουν κἂν — κληρικοὶ μετὰ ἐπιστημονικὸ ἕνα περιοδικὸ μετὰ τὴν εὐχὴ καὶ τὴν εὐλογία — κι αὐτὸ βλέπετε χρειάζεται ἀκόμα — τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτη γὰρ νὰ καλλιεργήσουν κάποια κίνησι πρὸς τὰ ἐμπρός. Καὶ τότε μαζὺ μετὰ ἄλλα καλὰ θὰ πηγαίνουν καὶ οἱ κληρικοὶ στὸ θεάτρο, χωρὶς νὰ σκανταλίζουσιν κανένα, θὰ διδάσκονται γὰρ νὰ διδάσκουν καὶ ὁ λαὸς θὰ τοὺς καμαρώνει καὶ θὰ τοὺς σέβεται καὶ δὲ θὰ δένει κόμπο δταν τοὺς ἀπαντήσῃ στὸ δρόμο του. Τότε ἐπὶ τέλους θὰ πεισθοῦν ἴσως νὰ σκέφτονται καὶ λίγο διαφορετικὰ καὶ οἱ καθηγητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τελευταῖοι αὐτοί, γὰρ νὰ φανεῖ ὅτι στὸν τόπο μας ὅλα γίνονται πρωθύστερα, ἀφοῦ αὐτοὶ ἔπρεπε ὡς τώρα νὰ τὸ ἔχουν ἐτοιμασμένον τὸ ἔδαφος.

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

© ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ καθηγητὴς τῆς Χημείας κ. Βαρούνης μίλησε τὸ παρασμένον Σαβᾶτο στὴν σάλα τῆς Ἑμπορ. καὶ Βιομηχανικῆς Ἀκαδημίας γὰρ τὴν πρόδο τῆς Χημείας σχετικὰ μετὰ τὴν Βιομηχανίαν. Ἡ σάλα εἶτανε γεμάτη ἀπὸ ἐπιστήμονας, λογίους κι ἀρκατὲς κυρίως κι ὅλοι μετὰ προσοχὴ τὸν ἀκούσαν καὶ στὸ τέλος μ' ἐνθουσιασμὸ τὸν χειροκροτήσαν.

— Μικρὴ φωνὴ μὰ γλυκιά καὶ τέχνη μεγάλη στὸ τραγούδι. Νά, ἡ γενικὴ ἐντύπωση ἀπὸ τὸ κοντσέρτο τῆς κ. Ουρανίας Παπαδόσκου. Κ' ἔτσι μετὰ τὴν καινούριαν τραγουδίστρα ἡ καλλιτεχνικὴ φαμελιά Καλομοίρη — Παπαδόσκου ἀποχτάει καὶ τέταρτον διαλεχτὸ μέλος.

— Μποροῦμε νὰ πρῶμε ἀδίσταχτα πὼς πέτυχε ἡ μουσικοφιλολογικὴ προσοπερία ποῦδωσε τὴν Κεριακὴν στὸν «Παρνασσὸ» ἡ Αἰμιλία Καραβία μετὰ τοὺς συντρόφους της καὶ τὰς συντρόφισσάς της. Λίγο πρὶν διαλεχτὸ τὸ θέλαμε τὸ πρόγραμμα (ὄλο Πολέμη καὶ Πολέμη θέκοῦμε, γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ), μὰ ἃς εἶναι, τῆς τὰ συχωράμε αὐτά, ἀφοῦ τόσο ὁμορφα καὶ τόσο δημοτικὰ μᾶς μίλησε στὴν ἀρχὴ ἀρχὴ ἡ Αἰμιλία γὰρ τὸ σκοπὸ τῆς προσοπερίας της.

— Τὴν παρασμένη δευτέρα δόθηκε στὴν σάλα τοῦ Ὁδείου ἡ τρίτη καὶ τελευταία, φαιεινὴ, «Διάλεξη — Συνομιλία» τῆς κ. Ἀδρας Θεοδωροπούλου μ' ἔργα τοῦ Βάγνερ. Ἡ κ. Θεοδωροπούλου μᾶς μίλησε πλατιά κι ἀναλυτικὰ γὰρ τὰ ἔργα τοῦ Βάγνερ καὶ ἡ κ. Σμαράγδα Γενάδη, μετὰ τὴν γλυκιά φωνή της, μᾶς τραγούδησε τὴν ἀρία τῆς Ἑλισάβετ ἀπὸ τὸν Tannhäuser καὶ τὴν Χαρά τῆς Εὐας ἀπὸ τὸ Meistersinger. Στὸ τέλος χορὸς ἀπὸ κορίτσια τοῦ Ὁδείου μᾶς τραγούδησε πολὺ ὁμορφα τὸ Στοιχειωμένον Καράδι ἀπὸ τὸ Fliegender Holländer.